

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.317/2015/15.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év április hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt az I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 12.B.1364/2014/40. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottal szemben megváltoztatja.

Az I. r. és a II. r. vádlott bűnösségét magánlaksértés bűntettében (1978. évi IV. törvény 176. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ és d/ pontja és (4) bekezdés) is megállapítja, melyet az I. r. vádlott felbujtóként követett el.

A II. r. vádlott élet elleni cselekményének jogszabályi hivatkozását az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b/ pont szerint jelöli meg.

A büntetést mindkét vádlott esetében halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

A II. r. vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás esedékességére vonatkozó rendelkezés feltüntetését mellőzi.

Az I. r. vádlott esetében az előzetes fogvatartás beszámítására vonatkozó rendelkezésben 2013. év május hó 3. napját 4. napjára, és 2014. év július hó 13. napját 14. napjára pontosítja.

A II. r. vádlott helyesen 2014. év május hó 28. napjától 2014. év június hó 17. napjáig volt házi őrizetben, majd 2014. év június hó 18. napjától ismételten előzetes letartóztatásban.

Az ítélet bevezető részéből mellőzi a 2014. év október hó 14., 16. és november hó 18. napjára való utalást, egyben rögzíti, hogy a 2015. év január hó 29-ei határnap helyszíni tárgyalás volt.

Az I. r. vádlott lakóhelye: -

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

Az I. r. és a II. r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 166.020,- (százhatvanhatezer-húsz) forint bünygyi költségöl az I. r. vádlott 21.760,- (huszonegyezer-hétszázhatvan) forintot, míg a II. r. vádlott 144.260,- (száznegyvennégyezer-kétszázhatvan) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2015. év szeptember hó 1. napján kihirdetett 12.B.1364/2014/40. számú ítéletével az I. r. vádlottat felbujtóként elkövetett emberölés bűntettének kísérlete /1978. év IV.

törvény 166.§. (1) bekezdés, (2) bekezdés b./ pont/ miatt, mint többszörös visszaesőt, 12 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyben elrendelte az I. r. vádlottal szemben a Fonyódi Városi Bíróság 9.B.60/2010/13. számú illetve Somogy Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2.Bf.14/2010/3. számú ítéletével kiszabott 8 hónap felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását.

A II. r. vádlottat társtettesként elkövetett emberölés büntettének kísérlete /Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b./ pont/ miatt 7 év 6 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés 2/3 részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Mindkét vádlott esetében rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe, továbbá a II. r. vádlott esetében a házi őrizetben töltött idő beszámításáról is akként, hogy 5 nap házi őrizetben töltött időnek 1 napi szabadságvesztés felel meg.

A bűnjelek lefoglalását megszüntette és részben azok kiadásáról, részben azok megsemmisítéséről rendelkezett.

Kötelezte az I. r. és a II. r. vádlottat külön-külön az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, illetve a fennmaradó bűnügyi költségről megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére a magánlaksértés vonatkozásában a bűnösség megállapításáért és a büntetésük súlyosításáért, míg az I. r. vádlott felmentésért, a védője elsődlegesen felmentéséért, másodlagosan enyhítésért, a II. r. vádlott és védője pedig enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.990/2014/7. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - az ügyészi fellebbezést kiegészítésekkel fenntartotta. Az ügyész kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta és ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve, a bizonyítékokat megfelelően mérlegelve, megalapozott tényállást állapított meg, indokolási kötelezettségének részletesen eleget tett. Kellően megindokolta, hogy az I. r. vádlott tagadásával szemben miért az egyéb terhelő bizonyítékokat fogadta el. Az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlottak bűnösségére, és helyesen minősítette az élet elleni bűncselekményt, azonban tévedett, amikor a megállapított tényállás alapján, amely a lényegét tekintve megegyezik a vádirati tényállással, az ügyész vádmódosítása ellenére nem állapította meg a vádlottak bűnösségét magánlaksértés büntetében is. Az irányadó tényállás alapján a II. r. vádlott más lakásába erőszakkal, az ismeretlenül maradt társa támogató jelenlétével és az I. r. vádlott rábírására, felfegyverkezve bement, így a II. r. vádlott tettesként, az I. r. vádlott pedig felbujtóként megvalósította a magánlaksértés büntetét is. A sértett jogtárgy különbözősége miatt, az ölési cselekménnyel halmazatban a magánlaksértést is meg kell állapítani.

Helyesnek tartotta az ügyész a Btk. 2. §-ának alkalmazását, így azt, hogy az I. r. vádlott esetében az elkövetéskori, míg a II. r. vádlott esetében az elbíráláskori büntető törvényt alkalmazta a bíróság.

A büntetés kiszabása során az ügyész álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette kellő mértékben figyelembe a vádlottak terhére a többszörösen büntetett előéletüket, ezen belül az I. r. vádlott többszörös visszaesői minőségét, a cselekmények büntető eljárás hatálya alatti, társas

alakzatban történő elkövetését, továbbá az I. r. vádlott esetében a próbaidő alatt történt elkövetést és a szervező, irányító szerepet. Ezen túlmenően súlyosító körülményként kell még értékelni mindkét vádlott terhére a cselekmény előre eltervezettségét, az elkövetéshez használt eszköz veszélyességét. Emellett az ügyészi álláspont szerint az élet elleni cselekmény kísérlete nem távoli.

Mindezek alapján a Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy mindkét vádlott bűnösségét állapítsa meg az ítélet tábla magánlaksértés büntetében is, a vádlottakkal szemben halmazati büntetést szabjon ki, a szabadságvesztés büntetést mindkét vádlott esetében - az I. r. vádlottnál közép mértékűt elérő módon - súlyosítsa, a II. r. vádlottnál a közügyektől eltiltás tartamát is emelje fel, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt, részben a tényállás hiányosságai, részben pedig amiatt, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének.

Sérelmezte a védő, hogy az elsőfokú bíróság nem kutatta fel a tényállásban szereplő ismeretlen társat, illetve helytelennek tartotta a védői bizonyítási indítványok elutasítását.

Helytelennek tartotta továbbá az ítélet indokolásának szerkezetét is, mivel az elsőfokú bíróság már a 7. oldal /2/ bekezdésében előre rögzítette, hogy mire alapította tényállását.

A védő szerint az elsőfokú bíróság nem indokolta megfelelően, hogy miért vetette el az I. r. vádlott vallomását, illetve nem indokolta kellően, hogy miért fogadta el ezzel szemben az eltérő vallomásokat tevő II. r. vádlott terhelő nyilatkozatát.

Hangsúlyozta, hogy a sértett és az I. r. vádlott barátok voltak, az I. r. vádlott anyagi körülményei sem indokolták a cselekmény elkövetését. Kifejtette, hogy a II. r. vádlott és az I. r. vádlott között konfliktus volt több okból is, amiért a II. r. vádlott haragudhatott az I. r. vádlottal.

Kitért arra is az I. r. vádlott védője, hogy véleménye szerint a II. r. vádlott első kihallgatásáról nem megfelelően értesítették a védőjét, így csorbult a II. r. vádlott védekezéshez való joga, így ezen vallomása nem vehető figyelembe bizonyítékként.

Az I. r. vádlott védője a téves minősítés körében arra hivatkozott, hogy ölési szándék nem vezette a vádlottakat, és a közvetett életveszélyre tekintettel, életveszélyt okozó testi sértés büntetése állapítható meg, ezért a kiszabott büntetés enyhítése indokolt. A magánlaksértés vonatkozásában az elsőfokú bíróság álláspontjával egyetértett.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen kifejtettek szerint megalapozatlannak - iratellenesnek - tartotta az elsőfokú ítéletet, azonban azt az iratok alapján kiegészíthetőnek, illetve helyesbíthetőnek tartotta. A védő szerint a II. r. vádlott esetében az elkövetés eszközének átadása máshol történt, és a II. r. vádlott nem tudta, hogy mit vesz át, emiatt téves a következtetés a szándékára is, az ugyanis az eszköz ismeretének hiányában nem állapítható meg, hogy élet kioltására irányult volna. A II. r. vádlott emellett ittas volt, nem emlékszik mindenre és csak emiatt vállalta el a részvételt a cselekményben.

A védő másodlagos indítványa szerint a vádlottak javára az önkéntes elállás megállapítható, felhagytak a cselekménnyel, elszaladtak, így csak testi sértésért vonható felelősségre a II. r. vádlott. A védő egyetértett azzal az elsőbírói állásponttal, hogy magánlaksértés nem állapítható meg.

Harmadlagosan pedig változatlanul fenntartotta az enyhítésre irányuló fellebbezést, az enyhítő körülmények nagyobb súlya miatt.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy ártatlan, a sértett jó barátja volt, az anyagi körülményei szintén jók voltak, nem volt indoka elkövetni a cselekményt, nincs bizonyíték ellene. A harmadik személy tekintetében hiányolta a bizonyítást. Elmondta, hogy nemcsak ő, hanem a II. r. vádlott is ismerte a házat, a II. r. vádlott féltékeny volt rá, és különböző ügyek miatt haragudhatott is.

A II. r. vádlott utolsó szó jogán elmondta, hogy úgy történt, ahogy ő vallotta, helyismerettel nem rendelkezett. A sértettet nem akarta megölni, csak verekedésről volt szó.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék eljárásában a büntető eljárási törvény rendelkezéseit alapvetően betartotta, azonban a vádhoz kötöttség elvét megsértette, amikor a sértettől eltulajdonított kávéfőző és karórák vonatkozásában jelen ügy elbírálásához szükséges mértéket meghaladó bizonyítást vett fel. Éppen ezért az elsőfokú ítélet indokolásából az erre vonatkozó bizonyítás illetve bizonyíték értékelés jelentős része mellőzendő, csak úgy, mint az abból levont következtetések, és az ítéltábla annyiban tartotta értékelhetőnek ezen bizonyítást, amennyiben az az I. r. vádlott védekezését érintette. Ezen eljárási szabálysértés azonban relatív, mivel az a felülbírálandó ügy vonatkozásában egyebekben a teljes mértékben törvényes eljárást nem befolyásolta, az érdemi felülbírálatra kihatással nem volt.

Az ítéltábla - szemben az I. r. vádlott védőjének érvelésével - egyetértett abban az elsőfokú bírósággal, hogy a II. r. vádlott első gyanúsítottai vallomását törvényes bizonyítékként értékelte.

Az ítéltábla megállapította, hogy a gyanúsítottai kihallgatás törvényes keretek között zajlott le, a gyanúsított kioktatása, a figyelmeztetések megfelelőek voltak, a védő a gyanúsított kihallgatása közben érkezett meg, így a kihallgatásán részt vett, a jegyzőkönyvet a gyanúsítottal együtt helybenhagyólag aláírta, azt megismerve semmilyen kifogást nem emelt.

Az elsőfokú ítélet indokolásának szerkezetét érintő kifogás az I. r. vádlott védőjének részéről nyilvánvalóan alaptalan, az ítélet indokolása a jogszabályi követelményeknek mindenben megfelel.

Az ítéltábla azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, mindenre kiterjedő, részletes bizonyítást vett fel (fentebb említett túlbizonyítást leszámítva).

A törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében megvizsgálta, részletesen megindokolta azt, hogy az I. r. vádlott tagadásával szemben miért a II. r. vádlott önmagát is terhelő, beismerő vallomására alapította tényállását. A rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok a II. r. vádlott terhelő vallomását alátámasztották egyes részleteiben, így a sértett vallomásai, továbbá az orvosszakértői véleményben foglaltak, a híváslisták, a cellainformációk adatai, a helyszíni szemle jegyzőkönyvében rögzítettek, a helyszíni tárgyaláson megismert körülmények, további tanúvallomások, illetve okirati bizonyítékok stb. Ekként az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, a mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott

és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt.

Az I. r. vádlott és védője felmentésre irányuló fellebbezése a bizonyítékok felülmérlegelését célozza, azonban ez a felülmérlegelés tilalmára tekintettel eredményre nem vezetett.

A Fővárosi Törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és az élet elleni cselekmény minősítése törvényes. A magánlaksértés vonatkozásában azonban nem osztotta az ítéletábra az elsőbírői álláspontot, e körben az ügyészi fellebbezésben foglaltakkal értett egyet. A magánlaksértés büntette törvényi tényállását kimerítő vádlotti cselekményt a vád tárgyává tett tényállás és az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás egyaránt tartalmazta.

Tekintettel arra, hogy az élet elleni bűncselekmény miatt indult büntető eljárásban a sértettet a magánlaksértés vonatkozásában a nyomozó hatóság nem nyilatkoztatta, az elsőfokú tárgyaláson e körben hozzá intézett kérdésre a sértett által előterjesztett magánindítvány joghatályosnak tekintendő. Az eljáró ügyész ennek megfelelően módosította a vádat és azt kiterjesztette a magánlaksértés büntetére is.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolása során a magánlaksértést eszközcselekménynek tekintette, illetve részben a kétszeres értékelés tilalma alá tartozónak (annak minősített esetét, a felfegyverkezve elkövetést).

A fellebbviteli főügyészség helyesen utalt arra, hogy az ítélezési gyakorlat ezzel szemben a magánlaksértés egyéb bűncselekménnyel összefüggésben történt megvalósulása esetén a bűnhalmazat megállapítása mellett foglalt állást, abban az esetben is, ha a bűncselekmények egymással a cél- és eszközcselekmény viszonylatában állnak. Erre tekintettel, a sértett jogtárgy különbözősége miatt, az ölési cselekménnyel halmazatban a magánlaksértést is meg kell állapítani.

Helytálló az az ügyészi érvelés is, hogy nem bír relevanciával e bűncselekmény megállapítása kapcsán az sem, hogy az elkövető mennyi ideig tartózkodott a sértett lakásában, azaz a bűncselekmény elkövetése akkor is megállapítandó az elkövető terhére, amennyiben - mint jelen esetben - a sértett ellenállása miatt mindössze rövid ideig hatolt be a lakásba.

Erre tekintettel a jelen ügyben irányadó tényállás szerint a II. r. vádlott a sértett lakásába erőszakkal, az ismeretlenül maradt társa támogató jelenlétével és az I. r. vádlott rábírására felfegyverkezve bement, ezért a II. r. vádlott tettesként, az I. r. vádlott pedig felbujtóként elkövette a magánlaksértés büntetést is.

A törvényszék az I. r. vádlott esetében helyesen alkalmazta az elkövetéskori jogszabályt, ugyanakkor a II. r. vádlott vonatkozásában, figyelemmel a terhére megállapított további bűncselekmény miatt, a halmazati büntetés kiszabására tekintettel, már nem eredményez kedvezőbb elbírálást az elbíráláskori büntető törvény alkalmazása, így esetében is az elkövetéskori 1978. évi IV. törvényt kellett alkalmazni. Az elkövetéskori büntető törvény értelmében ugyanis a halmazati büntetés esetén is 20 év a kiszabható büntetés felső határa, míg az elbíráláskori törvény értelmében ez 25 év.

Ekként az I. r. vádlott és a II. r. vádlott bűnösségét az 1978. évi IV. törvény 176. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c./ és d./ pontja és (4) bekezdése szerint minősülő magánlaksértés büntetében mondta ki

az Ítéltábla, melyet az I. r. vádlott felbujtóként követett el. A II. r. vádlott élet elleni cselekményének jogszabályi hivatkozását az 1978. évi IV. törvény 176. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b./ pontja szerint jelölte meg.

A kiszabott büntetés mindkét vádlott esetében az 1978. évi IV. törvény 85. §-a szerinti halmazati büntetés.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során figyelembe veendő körülményeket helytállóan számba vette, mindössze a II. r. vádlott esetében kell további enyhítő körülményként figyelembe venni azt, hogy egy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik. Egyebekben viszont valamennyi bűnösségi körülményt, a cselekmények tárgyi súlyát, és az elkövetők személyében rejlő társadalomra veszélyességet figyelembe véve, az első fokon kiszabott büntetéseknek sem a súlyosítása, sem az enyhítése nem indokolt.

Tekintettel arra, hogy a II. r. vádlott esetében is az 1978. évi IV. törvényt alkalmazta az ítéltábla, mellőzte a rendelkező részben a feltételes szabadságra bocsátás esedékességére vonatkozó rendelkezés feltüntetését, egyben az indokolásban rögzítette, hogy a II. r. vádlott a kiszabott fegyházbüntetésből az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdése értelmében a büntetés 4/5 részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Mindkét vádlott esetében pontosítani kellett a fogvatartási adatokat a rendelkezésre álló iratok alapján.

Az elsőfokú bíróság ülnökváltozására tekintettel 2015. év január hó 27. napján megismételte a korábbi eljárását, így a 2014. év október hó 14., 16. és november hó 18. hatánapjára történő utalást az ítélet bevezető részéből az ítéltábla mellőzte. Figyelemmel arra, hogy 2015. év január hó 29. napján helyszíni tárgyalást tartott az elsőfokú bíróság, ezt az ítéltábla az ítélet bevezető részében feltüntette.

Ugyancsak helyesbítette az ítéltábla az I. r. vádlott lakóhelyének megjelölését.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Mindkét vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § alapján az ítéltábla beszámította.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére az ítéltábla a Be. 338. § (1) bekezdése és a Be. 381. (1) bekezdése alapján kötelezte - külön-külön - a két vádlottat.

Budapest, 2016. év április hó 7. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 12.B.1364/2014/40. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.317/2015/15. számú ítéletében írt változtatás mellett az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év április hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
tisztviselő